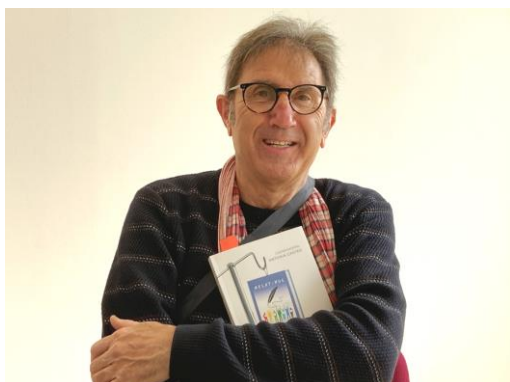


Entrevista a Agustí Casas, *relathador* en el primer volum de *Desde mi habitación* amb *Pensaments* (pag. 29)

“RELAT-Hos és una plataforma reposada, solidària; en certa forma és un projecte d’amor”

- *Què vas pensar quan vas tenir el primer contacte amb el projecte RELAT-Hos? Com te’n vas assabentar?*
- Em vaig assabentar de l’existència de RELAT-Hos pel full de presentació que estava a la meva habitació de l’hospital. Havia arribat al matí i a la tarda vaig fullejar-lo –soc força curios-. Em va interessar i vaig demanar més informació i la casualitat va fer que em diguessin que la responsable del projecte estava en la meva planta i que vindria cap a mitjanit. Em va semblar un horari estrany, fins que vaig entendre que el torn de nit treballa en horaris mot diferents als de la resta. Aquella nit vaig conèixer a l’Antonia, que em va explicar coses que no eren al full informatiu i que em van fer gràcia. Vaig estar ingressat només un parell o tres de dies, però em va donar temps de començar a esbossar el que volia escriure. Ho vaig acabar a casa i li vaig enviar per correu a l’Antonia al cap d’una setmana. Vaig tenir clar des d’un bon començament que hi volia participar. Volia que fés una cosa fresca, una aproximació a l’entrada al quiròfan, i no fer-la en calent. Per això em vaig estimar més acabar-la a casa.



- *Quines sensacions vas tenir en veure el teu relat escrit al llibre?*
- Passar l'experiència d'un ingrés i una intervenció quirúrgica en un hospital en ajuda a adonar-nos que davant d'algunes situacions tots estem en un pla d'igualtat. Em vaig adonar de seguida de l'envergadura de l'experiència de passar pel quiròfan i que no tan sols es tractava d'un acte molt maco, molt natural i molt fresc, com havia recollit al meu relat, sinó que té un component de dignitat molt potent que està per sobre de qualsevol altra cosa. Aleshores en llegir el relat al llibre fins i tot em vaig sentir una mica malament perquè havia fet una rima més o menys lleugera sobre una experiència que era molt més complexa i seriosa, una experiència que algunes persones no superen, per desgràcia, i per això en certa forma em vaig sentir com privilegiat, afortunat, perquè el que m'havien fet a mi era quelcom molt minimalista i senzill.
- *Escrius habitualment ?*
- Soc professor universitari i escriure forma part de la meva feina habitual, tot i que acostumen a ser escrits més aviat acadèmics. D'altra banda, per edat soc dels que quan tenia una *nòvia*, li enviava cartes. L'altre dia fins i tot vaig trobar-ne algunes remenant arxius; això no tindria sentit avui. Però vaja, sí que escric habitualment. Tinc projectes en marxa que comporten llegir i escriure de forma continuada.
- *A partir de la teva experiència, creus que l'escriptura és una eina terapèutica important?*
- Evidentment que sí, però la gent més jove ho vol tot molt de pressa. Es busca qualsevol cosa a Internet i si en 2 o 3 segons no obtens una resposta ja passes a una altra cosa. No són reflexius, sinó més aviat intuïtius i això va una mica en contra d'experiències com al de RELAT-Hos. Culturalment estem deixant de llegir i d'escriure perquè ho volem tot més fàcil, i si és possible amb un vídeo! Tendim cap a un esforç zero i com que llegir comporta un esforç... De qualsevol manera, la lectura resistirà perquè anirem fent dos passos endavant i un endarrere, com en un tango, i tot es va recuperant tard o d'hora. Anem massa de pressa i aquesta és una plataforma reposada, solidària; en certa forma és un projecte d'amor. Amb la música passa una cosa semblant, de l'emmagatzemament de no sé quants milers de cançons en suports digitals ara sembla que es recuperen els vinils i fins tot els cassetes! I a més hi ha l'efecte *fake*, la sobreinformació... Abans els diaris eren unidireccionals, excepte amb les cartes al director. Ara hi ha l'oportunitat de respondre, comentar els articles al web i dir-li coses a l'autor que fan vergonya aliena i em posen nerviós, la veritat.

- *Per acabar, ens pots recomanar un llibre?*
- Darrerament estic molt centrat en la història local. Soc del Prat i els últims mesos he llegit 4 o 5 llibres d'aquest caire. Un és *Pagesos i pageses del Prat*, de Núria Abelló, en què es mostra a través d'una sèrie d'entrevistes com de senzilla era la seva vida. Un altre es diu *Records de quan fórem mainada*, de Pere Rodríguez, que explica la història del Prat en base a quatre barris. Ara estic repassant també la història del mercat del Prat per escriure alguna cosa, perquè al cap i a la fi és un llegat que deixes als teus fills i nets.

Més enllà d'aquest àmbit local, soc un gran seguidor d'en Yuval Noah Harari, un filòsof que ha fet llibres sobre el present, passat i futur. M'encanten tots els seus llibres *Sàpiens*, *Homo Deus* i *21 lliçons per al segle XXI*. És el meu filòsof de capçalera i ja espero que surti el pròxim!

